

Arrest

nr. 219 472 van 4 april 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN & J. BRAUN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 maart 2019.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. UNGER *loco* advocaat D. ANDRIEN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Afghaans staatsburger van gemengde origine (Tadzjiek-Pashtoun) en u bent geboren en getogen in het dorp Khosh Gombat, gelegen in het district Behsud in de provincie Nangarhar. Op 26 maart 2012 deed u in België een eerste verzoek om internationale bescherming. Toen u ongeveer 6 jaar oud was reisde uw vader naar Nederland. Omdat hij zijn gezin miste en omdat hij jullie niet naar Nederland kon laten overbrengen, keerde hij zes jaar later terug naar Afghanistan. Drieënhalf jaar voor uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS is uw oom langs moederskant, Q. K. M. (...), vermoord door 2 talibs. Hij was lid van de provinciale raad van Nangarhar. Nadat hij ongeveer 1 jaar terug in Afghanistan was, werd uw vader een tweetal maanden na de moord op uw oom, van bij u thuis ontvoerd

door de taliban. Sinds zijn ontvoering heeft u niets meer van uw vader vernomen. Eén jaar na de ontvoering van uw vader stopte u omwille van jullie precaire financiële situatie met school en begon u te werken als meubelmaker in de stad Jalalabad. In de meubelwinkel kwamen soms personen van internationale en Afghaanse organisaties meubels kopen. Na ongeveer zes maanden werd u 's avonds onderweg naar huis tegengehouden door de taliban. Nadat u had geantwoord op hun vragen, mocht u verdergaan. Drie à drieënhalve maand later werd u opnieuw tegengehouden door de taliban. Ze zeiden u dat ze op de hoogte waren dat u naar buitenlandse organisaties ging voor uw werk. Ze wilden dat u zich bij hen zou aansluiten en ze wilden u meenemen. Wanneer u vervolgens begon te huilen en hen beloofde met hen mee te gaan als ze u op dat moment naar uw wachtende moeder zouden laten gaan, lieten de taliban u gaan. Ongeveer vijf maanden later kwamen de taliban 's nachts naar uw huis. Ze wilden u meenemen. Uw moeder smeekte hen om u niet mee te nemen waarop de taliban uw moeder met een Kalashnikov sloegen. Vervolgens toonde uw moeder de taliban de heilige Koran en smeekte hen u nog een paar nachten bij haar te laten blijven. Hierop zeiden de taliban dat ze u de volgende keer zouden meenemen of dat ze u zouden doden. Hierna gingen de taliban weg. Hierna verbleef u 1 maand in het huis van uw oom langs vaderskant in het naburige dorp Zargara, waarna u Afghanistan ontvluchtte.

Op 14 februari 2013 werd u door het Commissariaat-generaal (CGVS) de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Uw vluchtmotieven werden ongeloofwaardig bevonden, maar u kon wel degelijk uw herkomst uit het dorp Khosh Gombat, gelegen in het district Behsud, aannemelijk maken.

Op 13 december 2017 verzocht de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) om een onderzoek naar de mogelijke intrekking van uw internationale beschermingsstatus en dit omdat u in België een ernstig misdrijf hebt gepleegd. Op 15 juli 2015 bent u veroordeeld door de correctionele rechtbank te Brussel tot 30 maanden gevangenisstraf (met uitstel van tenuitvoerlegging gedurende 5 jaar voor wat het gedeelte van de hoofdgevangenisstraf betreft dat de voorlopige hechtenis te boven gaat) en een geldboete van 6000 euro (met uitstel van tenuitvoerlegging gedurende 3 jaar voor wat $\frac{3}{4}$ van de geldboete betreft) wegens uw deelname aan mensensmokkelactiviteiten (met verzwarende omstandigheden) in het kader van een criminele organisatie. U werd eveneens gedurende een periode van 5 jaar uit uw rechten (vervat in artikel 31 Sw.) ontzet.

U had op 8 februari 2018 een persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS en op 28 februari 2018 werd een beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Op 3 september 2018 werd de beslissing van het CGVS door de RvV bevestigd.

Op 19 februari 2019 werd u naar aanleiding van de controle van een voertuig aangehouden wegens illegaal verblijven opgesloten in het Centrum voor Illegalen te Vottem. Uw repatriëring, die was vastgelegd voor 19 maart 2019, werd geannuleerd nadat u op 14 maart 2019 een eerste volgend verzoek om internationale bescherming indiende. In het kader van dit verzoek herhaalde u dat uw vader vermist wordt. U geeft daarnaast aan dat uw leven en dat van uw familieleden in gevaar is. Een tijd geleden zou er een aanval hebben plaatsgevonden op de woning van uw zus. Ook zou uw familie kampen met economische problemen waardoor ze geen onderdak meer krijgen van uw oom. Gevraagd of bovenstaande verband houdt met uw oorspronkelijke vluchtmotieven antwoordde u een 'klein beetje'. Tot slot voegt u nog toe dat uw moeder ziek is en huilt wanneer u met haar spreekt aan de telefoon. Ter staving van uw verklaringen legt u een kopie voor van een attest van de Provinciale Raad van de provincie Nangarhar waarin de door u aangehaalde problemen bevestigd worden en waarin aan de Belgische autoriteiten wordt gevraagd om uw zaak te herzien. Op 24 maart 2019 stuurde u via e-mail nog zes foto's door van een uitgebrande wagen en een beschadigde woning. U verklaart tevens te beschikken over een video maar u legde deze tot op heden niet voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel

48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In dit verband moet vooreerst benadrukt worden dat het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw vluchtmotieven. U diende tegen deze beslissing geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna RvV). Op 28 februari 2018 werd door het CGVS een beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus genomen op grond van artikel 55/5/1 §2 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling die op grond van artikel 55/4 §§1 of 2 uitgesloten had moeten zijn. Er werd vastgesteld dat u na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in België strafrechtelijk veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf. Uw beroep hiertegen werd onontvankelijk verklaard wegens het laattijdig indienen van het verzoekschrift. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek en kan er a priori vanuit gegaan worden dat de beoordeling ervan rechtsgeldig is, behoudens er in het kader van onderhavig volgend verzoek nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door u worden voorgelegd, die de kans alsnog aanzienlijk groter maken dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Zoals blijkt uit wat volgt, zijn er in voorliggend geval, evenwel géén dergelijke elementen voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt over gebeurtenissen die volgens u 'een klein beetje' verband houden met uw vorig verzoek (met name een aanval op de woning van uw zus, uw vrees voor uw leven en dat van uw familie alsook de economische problemen van uw familie en de gezondheidstoestand van uw moeder) moet immers worden benadrukt dat deze niet overtuigen. Het zijn slechts blote beweringen die u niet aan de hand van enige overtuigende stukken heeft gestaafd (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 2.7). De voorgelegde brief van de provinciale autoriteiten van de provincie Nangarhar heeft immers een uiterst gesolliciteerd karakter. Er wordt zelfs expliciet in gevraagd om uw zaak in België te herzien. Bovendien blijkt uit de informatie van het CGVS dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is ook de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Uit de zes foto's van een uitgebrande wagen en een beschadigde woning kan geenszins een verband met u persoonlijk worden afgeleid. Betreffende de video waarnaar u hebt verwezen maar tot op heden niet hebt voorgelegd (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 1) dient opgemerkt dat het CGVS niet kan oordelen over stukken die niet werden voorgelegd. Bijkomend dient er nog op gewezen te worden dat privébeelden een beperkte bewijskracht hebben gezien het mogelijk is om beeldmateriaal te manipuleren.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat u geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk vergroten dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Het CGVS beschikt evenmin over dergelijke elementen.

U brengt in uw schriftelijke verklaring voorts geen elementen aan die een ander licht werpen op de vaststellingen in de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van 28 februari 2018. Deze beslissing steunde op artikel 55/5/1 §2 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling die op grond van artikel 55/4 §§1 of 2 uitgesloten had moeten zijn. Deze beslissing blijft dan ook overeind. Conform artikel 55/5/1, §3 werd in deze beslissing een advies verstrekt over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit advies stelde dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar was met beide artikelen. U brengt in het kader van onderhavig verzoek evenmin elementen aan die een ander licht werpen op dit advies. Volledigheidshalve wordt hieronder nog de meest actuele beoordeling van de veiligheidssituatie in Jalalabad/Behsud/Surkhrod toegevoegd.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen. Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het

geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de Jalalabad/ Behsud/Surkhrod te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 25 februari 2019; EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017; en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in de laatste maanden, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bremmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP, waarbij "soft targets" gevisieerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad bovendien groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat de typologie van het geweld en het conflictpatroon in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is, en in alle drie de districten kan het

gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Waar blijkt dat de Taliban volgens hun eigen rapportering over een zekere mate van controle beschikt in Surkhrod en het district als gecontesteerd wordt aangeduid door andere bronnen, dient erop gewezen te worden dat dit niet volstaat om te besluiten dat er sprake is van een uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vw. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen te worden om in het kader van een alomvattende benadering het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren. Volgende indicatoren worden in dat opzicht bijzonder relevant geacht: het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun regio van herkomst te verlaten. Uit de analyse van de veiligheidsincidenten in het district Surkhrod blijkt dat in de rapporteringsperiode sprake was van 30 geregistreerde incidenten, waarbij geweld in het district voornamelijk doelgericht is, waarbij de doelwitten de Afghaanse veiligheidsdiensten of opstandelingen betreffen, en er regelmatig melding gemaakt wordt van operaties van de veiligheidsdiensten waarbij opstandelingen worden gedood. Ook vielen in deze periode occasionele burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat de betwiste controle in het district een dermate ernstige impact heeft op de veiligheidssituatie in Surkhrod dat er voor burgers een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is louter op basis van hun aanwezigheid in het district.

Niettegenstaande er zich in het district Jalalabad/Behsud/Surkhrod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de drie districten in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten in de districten, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de districten een toevluchtsoord zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad/Behsud/Surkhrod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Jalalabad/Behsud/Surkhrod in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Jalalabad/Behsud/Surkhrod een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Jalalabad/Behsud/Surkhrod. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude

wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijping van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, § 3, 48/6 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Tevens meent verzoekende partij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat verwerende partij in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op 14 februari 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat er geen geloof kon worden gehecht aan haar vluchtmotieven, maar verzoekende partij haar herkomst uit het dorp Khosh Gombat, gelegen in het district Behsud, aannemelijk kon maken. Verzoekende partij diende tegen deze beslissing geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De Raad stelt verder vast dat op 28 februari 2018 door verwerende partij een beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen op grond van artikel 55/5/1, § 2 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling die op grond van artikel 55/4, §§

1 of 2 uitgesloten had moeten zijn. *In casu* werd vastgesteld dat verzoekende partij na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in België strafrechtelijk veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf. Het beroep van verzoekende partij tegen deze beslissing tot intrekking van de subsidiaire bescherming werd bij arrest nr. 208 619 van 3 september 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onontvankelijk verklaard wegens het laattijdig indienen van het verzoekschrift.

De Raad onderstreept dat verzoekende partij onderhavig beroep niet kan gebruiken om een vorm van beroep in te stellen tegen eerdere beslissingen die reeds in beroep werden bevestigd of waartegen binnen de wettelijk voorziene termijn geen beroep werd ingesteld. Uit het voorgaande blijkt dat er verzoekende partij geen beroepsmogelijkheden meer resten met betrekking tot haar vorig verzoek en de ten aanzien van haar genomen beslissing tot intrekking van de subsidiaire bescherming en er kan *a priori* van uitgegaan worden dat de beoordeling ervan rechtsgeldig is, behoudens er in het kader van onderhavig volgend verzoek nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekende partij worden voorgelegd, die de kans alsnog aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

2.2.3. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming herhaalt dat haar vader vermist wordt; aangeeft dat haar leven en dat van haar familieleden in gevaar is; stelt dat er een tijd geleden een aanval zou hebben plaatsgevonden op de woning van haar zus; opmerkt dat haar familie kampt met economische problemen waardoor ze geen onderdak meer krijgen van haar oom; en aangeeft dat haar moeder ziek is en huilt wanneer zij met haar spreekt aan de telefoon (administratief dossier, stuk 7, schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag). Ter staving van haar verklaringen legt zij een kopie voor van een attest van de Provinciale Raad van de provincie Nangarhar waarin de door haar aangehaalde problemen bevestigd worden en waarin aan de Belgische autoriteiten wordt gevraagd om haar zaak te herzien (administratief dossier, stuk 7, schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, vraag 1.1; administratief dossier, stuk 5, map documenten, doc. 1). Op 24 maart 2019 stuurde verzoekende partij via e-mail nog zes foto's door van een uitgebrande wagen en een beschadigde woning (administratief dossier, stuk 5, map documenten, doc. 2). Verzoekende partij verklaart tevens te beschikken over een video (administratief dossier, stuk 7, schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, vraag 1.1), maar legde deze tot op heden niet voor.

2.2.4. De Raad is van oordeel dat verwerende partij in haar beslissing met recht heeft kunnen besluiten dat onderhavig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. De motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier en zijn deugdelijk. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen argumenten aanbrengt die de motieven van de bestreden beslissing op afdoende wijze kunnen weerleggen.

2.2.5.1. Verzoekende partij betoogt dat verwerende partij in haar beslissing een manifeste appreciatiefout begaat door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoekende partij te weerhouden en een gedeeltelijke analyse te maken van de relevante feiten. Verzoekende partij stelt dat zij niet daadwerkelijk werd ondervraagd en dat geen rekening werd gehouden met haar verklaringen en de door haar bijgebrachte documenten, die wel degelijk nieuwe elementen betreffen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

2.2.5.2. De Raad bemerkt vooreerst dat, daar waar verzoekende partij stelt dat zij niet daadwerkelijk werd ondervraagd, aan verzoekende partij bij het invullen van de 'schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag' in het gesloten centrum te Vottem de kans werd gegeven om te verduidelijken welke nieuwe elementen zij in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming aanvoert en om aanvullende bewijsstukken neer te leggen (administratief dossier, stuk 7). De Raad wijst er verder op dat overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet geen persoonlijk onderhoud dient plaats te vinden indien de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. In de aanhef van de 'schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag' wordt er bovendien uitdrukkelijk op gewezen dat het Commissariaat-generaal niet verplicht is om verzoekende partij op te roepen voor een persoonlijk gesprek en dat het bijgevolg erg belangrijk is dat zij alle nieuwe elementen ter ondersteuning van haar aanvraag aanbrengt in de

schriftelijke verklaring of uitlegt waarom dit niet mogelijk is (administratief dossier, stuk 7). Het komt dan ook aan verzoekende partij toe om, wanneer zij hiertoe de kans krijgt, alle nieuwe elementen en bewijsstukken waarover zij beschikt bij te brengen. Verder werd aan verzoekende partij op het einde van deze vragenlijst nog de mogelijkheid geboden om bijkomende opmerkingen te geven en/of iets toe te voegen (administratief dossier, stuk 7, vragen 6 en 7), waardoor zij dan ook, in zoverre zij dit voorhoudt, niet kan beweren dat zij de kans niet kreeg om haar nieuwe elementen volledig uiteen te zetten.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij met bovenstaand betoog op geen enkele manier de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing inzake de door verzoekende partij bijgebrachte elementen betreffende haar huidig verzoek om internationale bescherming in een ander daglicht stelt. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij wel degelijk alle door verzoekende partij aangegeven nieuwe elementen heeft onderzocht en op omstandige wijze uiteen heeft gezet waarom verzoekende partij geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk vergroten dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Voor wat betreft het argument van verzoekende partij dat verwerende partij steeds de meest nadelige interpretatie zou hebben weerhouden, stelt de Raad vast dat dit een blote bewering betreft daar verzoekende partij niet aantoonde welke elementen volgens haar voor interpretatie vatbaar waren en waar een andersluidende interpretatie van verwerende partij tot een andere beslissing zou hebben kunnen leiden.

2.2.6. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog verwijst naar het risicoprofiel van mannen die op een leeftijd zijn gekomen waarop zij "vechtmateriaal" zijn en in dit verband verwijst naar de UNHCR *Eligibility Guidelines* van 30 augustus 2018 (bijlage 3 van het verzoekschrift), stelt de Raad vast dat uit deze *UNHCR Eligibility guidelines* blijkt dat het mannen van gevechtsleeftijd betreffen uit gebieden waar AGE's (*Anti-Government Elements*) de effectieve controle uitoefenen, uit gebieden waar PGF's (*pro-government forces*), AGE's en/of gewapende groeperingen gelinkt aan ISIS verwikkeld zijn in een strijd om controle of uit gebieden waar commandanten van de ALP (*Afghan Local Police*) voldoende macht hebben om leden van de gemeenschap gedwongen te rekruteren waarvan UNHCR stelt dat deze mogelijk nood hebben aan internationale bescherming, afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de zaak. De loutere verwijzing naar dit potentieel risicoprofiel volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.2.7.1. Verder betoogt verzoekende partij nog dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer gelet op de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en in het district Behsud in de provincie Nangarhar in het bijzonder. Verzoekende partij voegt als bijlage bij haar verzoekschrift verschillende internetartikels en rapporten aangaande de veiligheidssituatie in Afghanistan en in haar regio (bijlagen 3-18 van het verzoekschrift).

2.2.7.2. De Raad bemerkt evenwel dat de loutere actuele veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en in het district Behsud in de provincie Nangarhar in het bijzonder (bijlagen 3-18 van het verzoekschrift) geenszins beschouwd kan worden als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekende partij voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. Immers doet dit geen enkele afbreuk aan het gegeven dat verzoekende partij op 28 februari 2018 de subsidiaire beschermingsstatus werd ingetrokken omdat zij na de toekenning ervan in België strafrechtelijk veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf.

Voor zover verzoekende partij met bovenstaand betoog de in de bestreden beslissing opgenomen actuele beoordeling van de veiligheidssituatie in Jalalabad/Behsud/Surkhrod tracht te betwisten, bemerkt de Raad evenwel dat deze analyse van de veiligheidssituatie "*volledigheidshalve*" in de bestreden beslissing werd opgenomen ter bevestiging van het eerder door verwerende partij gegeven advies in de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van 28 februari 2018 over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst van de betrokkene in overeenstemming is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad benadrukt dat het voormelde advies, verstrekt door de commissaris-generaal, in het kader van onderhavige beroepsprocedure niet aanvechtbaar is. De Raad verwijst te dezen naar rechtspraak van de Raad van State waarin met betrekking tot het advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet het volgende werd gesteld: "*Al komt dit advies voor in de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus als instrumentum, het is te onderscheiden van die beslissing als negotium. Enerzijds vormt de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus enkel een beslissing tot intrekking van die status en houdt ze geen*

verwijderingsmaatregel in, anderzijds gaat het advies van de commissaris-generaal slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet. Bijgevolg vormt het advies geen aanvechtbare rechtshandeling” (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

2.2.8. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.2.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT